

Anti-Emperyalist Bir Cephe Örgütü RAF

Alman Kızıl Ordu Fraksiyonu RAF (Red Army Faction) Avrupa'nın (Batı Almanya) en tanınmış şehir gerilla örneklerinden. Üstelik de en ağır baskı ve yok etme saldırıları altında, en uzun süre varlığını sürdüren şehir gerilla örgütlerinden biri. 1970 yılında kuruluşundan 1998'de resmen kendini fesh ettiğini açıklamasına kadar, kapitalist Almanya devletine ve ABD emperyalizmine karşı silahlı mücadele yürüttü. RAF, kendisini Sömürge ve yeni-sömürgeler dünyasının (Üçüncü Dünya) kurtuluş hareketleriyle birlikte, uluslararası devrim cephesinin bir parçası olarak görüyordu.

Şehir (Kent) gerillasının inşasını, örgütsel yapısını ve işleyişini ele alacağımız bu yazıda ideolojik esin kaynağı olarak Mao'dan (Çin) esinlenen RAF sömürge ve yeni-sömürgelerde (Vietnam) "direnme savaşı" veren gerilla örgütlerinden de etkilenererek gerillası savaşının emperyalist (Batı) metropollerde **şehir gerillası konsepti** ile gerçekleştirebileceğini ispatlamış ve yıllarca sürdürmüş bir örgüttür.

Şehir gerillasının siyasi ve örgütsel hedefleri nelerdi? Gerilla kentlerde nasıl yapılanıyordu? Eğitim ve logistik faaliyetleri nasıl örgütleniyordu? RAF'ın kadro ve önderlik sorunlarına yaklaşımı, yasal ve yasadışı mücadele anlayışı neydi?

Karşı-devrimin yazarları, polis ve istihbarat aygıtı ile birlikte RAF üzerine binlerce kitap yazdı. Fakat bunlar RAF'ın gerçek yapısı, örgütlenme biçimi ve anlayışı konusunda çok cüzzî ölçüde güvenilir bilgi sunuyor. Bunun esasen iki temel nedeni var: birincisi, bu yayınlarda, RAF'ın yürüttüğü silahlı devrimci mücadele karalanmaya çalışıldığından, Alman istihbaratı ile, geçmişte RAF'ın çevresinde yer alıp da

hapisten kurtulmak için devletle işbirliği yapan kişiler bilinçli yalan ve iftiralar üretmesi. İkincisi, RAF'ın kendisini resmen feshetmesinden 18 yıl sonra bile, Alman burjuvazisinin, siyasi baskı ve takipleri azalmadı. RAF'ın birçok eylemi bugüne kadar hâlen deşifre edilemedi. Pek çok eski RAF savaşçısının kimliği bugün bile polis ve istihbarat tarafından bilinmiyor, bazıları halen yeraltında, aranır durumda ve bugüne değin bulunamadılar. RAF'ın kuruluşundan günümüze Almanya'da 1500'den fazla kişi örgüt üyeliği ve örgüte destek vermekten yargılandı, oysa polis ve istihbarat aygıtlarının resmi açıklamalarına göre 28 yıllık faaliyeti boyunca yalnızca 80 kişi RAF saflarında savaştı (bunlardan 76'sının ismi biliniyor). RAF tutsakları, mahkeme kürsülerinde yaptıkları siyasi açıklamalarda, RAF'ın 1972'deki durumunu şöyle tarif ediyorlardı: altı kentte sekiz gerilla grubu örgütlüydü, bunlar üzerinden saldırılar planlanıp hayata geçiriliyordu. Eski savaşçıların gerçek sayısının ise daha yüksek olduğu tahmin ediliyor.

Bu nedenlerle, bu yazı, sadece RAF tutsaklarının siyasi açıklamalarına—ki buna kişisel avantajlar sağlama uğruna ihanette bulunarak karşıdevrimin saflarına geçenler dahil değil- ve RAF'ın kendi resmi açıklamalarına dayanıyor.

Dünyada ve Almanya'daki gelişmeler ve siyasi duruma ve devrimci siyasi hareketin gelişimine bağlı olarak RAF'da kendi siyasi, örgütsel yaklaşımlarını ve hedeflerini yeniledi. RAF'ın strateji ve taktiklerinin köşe taşları olarak şu üç stratejik belge sırlanabilir: 1971 yılında hazırlanan "Şehir Gerillası Konsepti", 1982 yılında hazırlanan "Gerilla, Direniş ve Anti-Emperyalist Cephe" ve 1992'de hazırlanan "İlerlemeyi Durdurma Açıklaması".

• Şehir Gerillası Konsepti ve Batı Avrupa'da Silahlı Mücadele

RAF, politik olarak dünya çapındaki **68 gençlik hareketi** içerisinden doğmasının ve pratik olarak da 14 Mayıs 1970'de

Andreas Baader'in tutsaklıktan kurtarıldığı silahlı eylemle faaliyete başlamasının ardından Nisan 1971'de "Şehir Gerillası Konsepti" isimli strateji belgesiyle kendi politik ve ideolojik temellerini formüle etti. Bu belgede, her şeyden önce, metropollerde kent gerillasının inşası ve silahlı mücadelenin benimsenmesinin Batı Almanya'daki koşulların olumlu ya da iyimser bir analizine ya da o günkü siyasi ve işçi sınıfı hareketinin analizine dayanmadığı vurgulanıyordu. Aksine, silahlı mücadele yoluyla olumlu yönde gelişmenin temelleri oluşturulabilir, kapitalist düzen devrimci krize itilebilir ve buradan kitlelerin devrimci mücadeleye seferber edilmesi sağlanabilirdi.

"Biz yasadışı silahlı direniş gruplarının örgütlenmesinin, yasal proleter örgütlerin yerini alabileceğini ya da bireysel eylemlerin sınıf mücadelesinin yerini alabileceğini ya da silahlı mücadelenin fabrika ve mahallelerdeki siyasi çalışmaların yerini alabileceğini söylemiyoruz, biz sadece, diğerlerinin başarısı ve ilerlemesi için bir önkoşul olduğunu öne sürüyoruz." [1]

RAF, yasal örgütlenmelerin sınırlı olanaklarını, Almanya'da siyasi mücadelenin gelişiminde engel olarak gördü. Aynı zamanda, kendisini devrimci ve komünist olarak tanımlayan örgüt ve gruplar arasında yaygın olan boş tartışmaları ve pratiksizliği reddetti. **RAF'a göre şehir gerillası siyasi iktidarın alınmasının vazgeçilmez aracı olarak değil, kapitalist sistemin devrimle yıkılmasını mümkün hale getirecek devrimci bir krizin yaratılması için gerekliydi.** Bunun yanı sıra gerilla, askeri/siyasi karşı-iktidarın (İkili iktidar) örgütlenmesinin ilk adımı olacaktı. 1975'te RAF tutsaklarıyla yapılan bir röportajda, RAF'ın örgütsel modeli Leninist Parti Modeliyle kıyaslama içinde, şöyle tarif ediliyordu: "dün Lenin için Bolşevik kadro partisinin karşılığı, bugün sermayenin çokuluslu örgütlenmesi, emperyalist baskının içeriye ve dışarıya doğru uluslarötesi yapılanması koşullarında, gerillada ifade bulan proleter karşı-iktidar örgütüdür." [2]

RAF ideolojik ve örgütsel anlayışlarının gelişiminde Mao, Che Guevera, Blanqui ve Latin Amerikalı kent gerilla örgütlenmelerinin fikirlerinden oldukça etkilendi. 1969 yılında yayımlanan Brezilyalı devrimci Carlos Marighella'nın yazmış olduğu "Şehir Gerillasının Elkitabı"nın RAF'ın inşasında temel örgütleyici kılavuz olarak etkisi bulunmaktadır. RAF, buradan, kentlerde gerillanın, doğrudan kitle mücadeleleri içerisinden ve kendiliğinden biçimde gelişemeyeceği fikrine varıyordu. **Gerillanın yasal bir devrimci örgütün silahlı kanadı olamayacağı gibi, kendiliğinden bir silahlanma hareketinin de silahlı mücadeleyi değil, bir kan denizini doğuracağını söylüyordu.**

• Şehir Gerillasının İnşası, Eğitimi ve Lojistiği

Elbette silahlı mücadele üzerine konuşmak, yazmak, tartışmak başkadır, onu örgütlemekse bambaşka. Şehir gerillası, komplike bir yasadışı aygıtın örgütlenmesi ve işletilmesi üzerinde inşa edilebilir. Konutlar, silahlar, cephane, arabalar, evraklar...

Andreas Baader hapisane notlarında şehir gerillasının inşasında üç önemli aşama tanımlıyor. İlk aşama, yeraltı koşullarında yaşamının zemininin oluşturulmasını kapsıyor. Para, araba, evrak sağlanması, yasadışı üslerin oluşturulması ve askeri eğitimin örgütlenmesi. Bu aşamada kent gerillasının toplam lojistiği ve altyapısı oluşturuluyor.

İkinci aşama her şeyden önce askeri hasımlarına yoğunlaşıyor. Bir istihbarat ağının örgütlenmesi, düşmanın siyasi ve askeri yapılarının ve potansiyel hedeflerinin keşfi. Burada gerilla kendi içinde iş bölümüne gidiyor, ilk gerilla grupları oluşturuluyor, gerillanın lojistiği geliştiriliyor ve akabinde gerilla siyasi propangada başlıyor. Gerilla fikir ve tutumlarını yaymak için kendi yayın kanallarını oluşturuyor. Üçüncü aşamada, doğrudan eyleme, askeri saldırıya geçiliyor.

Daha sonra gerillanın hazırlığı konusu, Mayıs 1971'de yayımlanan "Batı Avrupa'da Silahlı Mücadele Üzerine" başlıklı

açıklamada ele alınıyor. "Sonraki Adımlar Neler?" başlığı altında, yasadışı gazeteler, broşürler ve duvar yazılamaları yoluyla silahlı mücadelenin kapsamlı propagandasının yapılmasına (neden gerekli ve kaçınılmazdır ve nasıl hazırlanabilir) yer veriliyor. Aynı zamanda, mücadele taktiklerine dair talimatlar ve silahların üretimi ele alınıyor. Sonraki pratik adımlara (3'er, 5'er, 10'ar kişilik) gerilla gruplarının oluşturulması, ilk silahlı eylemlerin başlatılması ve gerillanın birbiriyle bağlantısı anlatılıyor.

Bu yaklaşıma göre, RAF, çalışmalarında ilk olarak gerekli altyapının oluşturulması için vazgeçilmez koşulları hazırlamaya yoğunlaştı. Bu, herşeyden önce, banka soygunları, araba/araç kamulaştırılması, sahte pasaportların ve diğer evrakların üretilmesi için gerekli materyalleri elde etmek üzere belediyelerin ve kurumların soyulması demekti. RAF gerçekleştirdiği banka soygunlarını, gerillanın mali sorunlarını çözme amaçlı siyasi kamusallaştırmalar olarak niteliyordu.

Haziran 1970'de, RAF'ın kuruluşundan kısa süre sonra, üyelerinin büyük bir kısmı, gerilla eğitimi almak için Ürdün'de bulunan FHKC kampına giderler. 2.5 ay gerilla ve savaş taktikleri konusunda askeri eğitim aldıktan sonra 1970 Ağustos'unda Berlin'e geri dönerler.

RAF'ın Ekim 1982'de bir ormanda açığa çıkan yeraltı deposu, onun gelişkin altyapısı hakkında fikir verebilir. Alman istihbarat örgütüne göre, bulunan depo RAF'ın merkezi tedarik deposudur. Depoda silahlar, sahte evraklar, nakit para ve şifreli evraklar bulunuyordu. İstihbarat örgütü belgelerin şifrelerini çözerek, başkaca bölgelerde RAF'ın 17 farklı silah ve para deposu ile, çok sayıda gizli üs ve zulasına ulaştı. Aylar boyunca depoları ve üsleri izleyerek çok sayıda RAF üyesini açığa çıkarıp tutukladılar. Polis teşkilatının soruşturma dosyalarına göre (yaklaşık 11 milyon sayfa), RAF altyapısını güvencelemek için en az 31 banka soygunu, 180

araba kamulaştırma eylemi gerçekleştirdi, gerçek rakamlarında çok daha yüksek olduğu tahmin ediliyor. İstihbarat örgütü ayrıca, RAF'ın en az 200 gizli üssünü olduğunu, bunların 104'ünün polisin yıllara yayılan çalışmalarıyla açığa çıkarıldığını bildiriyordu.

RAF'ın sonraki gelişim perspektifleri ya da genel olarak büyük kentlerde ve metropollerdeki silahlı mücadele konusunda, RAF 1971'de şöyle yazıyordu: **"büyük kentlerde silahlı gerillanın inşasının her zaman olanaklı olduğu artık bir spekülasyon değildir. Ancak bunların oluşması sadece bir sürecin başlangıcıdır, ki bunların daha fazla gelişmesi için, öncelikle siyasi niteliğine sahip sayısız başka koşulların verili olması gerekir. En önemlisi, gerillanın kitlelerin siyasi ve ekonomik mücadeleleriyle bağlıdır. Ne zaman ki bu bağ, partizan savaşının stratejisinin esas çekirdeği haline gelir, o vakit gerilla ayakta kalır ve gelişebilir."** [3]

• Önderlik, Kadro ve Süreklilik

RAF pek çok açıklamasında, yasal yapılarla doğrudan hiçbir bağlantısının olmadığını, şehir gerillasının legal yaşam sürdürmesinin ya da legal siyasi süreçlere katılmasının mümkün olmadığını tekrar tekrar vurguladı. **şehir gerillasına**, RAF'a katılmak istediğine karar verenler, eski yaşamlarını tümüyle arkada bırakmalıydılar. Bu sadece işiyle, arkadaşlarıyla değil, ailesi, çocukları ve sevdikleriyle bağlarını koparmak, kendisini ve yaşamını sadece silahlı mücadeleye adanmak demektir: **"burjuva meslek hayatına dönüş yolunu açık tutmaksızın, devrimi evdeki askılıklara geri asabilmeksizin ve asmayı da istemeden, Blanqui'nin sözünü ettiği coşkuyla 'devrimcinin görevi, daima, her şeye rağmen ve ölünceye dek mücadele etmektir'."** [4]

Silahlı mücadelenin yanı sıra yasal gruplarda çalışmayı sürdürme yönündeki eski görüşleri, RAF kuruluş döneminin başından itibaren reddetti. Yasal siyasi mücadeleye dair anlayışları konusunda RAF, açıklamalarında, hiçbir zaman bir

“yasal kanada” sahip olmadığını,, ancak şehir gerillasının yasal kişiliklerle çok yönlü ilişkiler kurduğunu, sol ve devrimci saflardaki tartışma süreçlerini kendi açıklamalarıyla etkilemeye çalıştığını söylüyordu.

Ulrike Meinhoff RAF'ın önderlik yapısını şöyle tanımlıyor: **“biz demokratik merkezizetçilikten söz etmiyoruz, çünkü Federal Cumhuriyet metropollerinde şehir (Kent) gerillası merkezizetçi bir aygıtta sahip olamaz. O bir parti değildir, önderlik işlevlerinin tek tek birimlerden, gruplardan başlayarak kolektif biçimde geliştirildiği politik askeri bir örgüttür.”** [5] Diğer RAF tutsaklarının siyasi savunmalarında da, RAF savaşçıları arasında kurumsal bir önderlik hiyerarşisinin olmadığı her zaman netlikle tekrarlandı. Strateji ve taktikler, siyasi analizler, tıpkı belli başlı saldırı hedefleri gibi, kolektif olarak, tek tek gerilla grupları içerisinde ve arasında tartışıldı. Kolektif tartışma süreçleri yoluyla ortak birleştirici çizgi belirlendi, buna uygun olarak gerillalar da tek tek eylemlerin hayata geçirilişlerine ilişkin özerk kararlar alabiliyordu. Yani, hedefin netleştirilmesi, planlama ve hazırlık gibi, eylemin zamanlaması da, tek tek gerilla gruplarınca kararlaştırılıyor ve önceden diğer gruplar tarafından bilinmiyordu. Gruplar arasındaki bütün ilişkiler politik-askeri ihtiyaçlara göre şekilleniyordu, işlevseldi ve gruplar içerisinde de gizli biçimde örgütleniyordu. Böylece her bir savaşçı sadece kendisi ve görevleri için gerekli olan bilgilere ulaşabiliyordu. Askeri ayrıntılar da her zaman yalnızca doğrudan bir eylemin hayata geçirilmesine katılan savaşçılarca bilinirdi. RAF bunu, yasadışı askeri bir örgüt için zorunlu koşullar olarak temellendiriyordu. Bunu özellikle kendisini ajan ve hainlerden korumak için, ancak aynı zamanda savaşçıların, psikolojik baskı ve fiziki işkence altında karşı-devrim karşısında çözümler ise, yapılanmaya dair aktarabileceklerini mümkün olan en asgari düzeye indirmek için de uyguluyordu.

RAF şehir gerillasını politik-askeri bir kadro örgütü olarak

tanımlıyor, ancak merkeziyetçi bir önderliği tutarlı olarak reddediyordu, bunu sayısız açıklamalarda ve mahkemeler karşısında yapılan siyasi savunmalarda, tutsaklarla yapılan röportajlarda vurguluyordu. Bunu yanı sıra tek tek bireylerin, ki bunlar arasında daima öncelikle Andreas Baader olmak üzere, örgütün siyasi ve ideolojik doğrultusunda ve nihayetinde pratiğinde özel bir ağırlığa sahip olduğunu yadsımıyordu. Ayrıca RAF içerisinde her bir savaşıcı önderlik ve komuta görevleri üstlenmeye teşvik edilmeliydi. Dar bir işbölümü reddediliyordu, böylelikle savaşçılar her alanda gelişebilecekti. Her bir savaşçıya, kendi başına siyasi analizler yapma ve buradan pratik görevler çıkarma yeteneği kazandırılmalıydı, RAF'ın hedefi her bir savaşçının kendi başına yeni silahlı çekirdekler oluşturabilme yetisine kavuşmasıydı.

Polis ve istihbarat aygıtlarınının, tutsaklar Ulrike Meinhoff, Brigitte Monhaupt, Gudrun Ennslin ve Andreas Baader'in yüksek güvenli hapishaneden (zaman zaman mutlak tecrit koşulları altında) örgütü yönettikleri, askeri eylemlerin emirlerinin oradan suçlamalarını RAF her zaman reddetti. RAF anadavasında tutsaklar, kendileri için askeri bir örgütü yönetmenin sadece imkansız olmadığını, bu teknik olarak mümkün olsaydı bile siyasi olarak bunu reddeceklerini belirttiler.

Çok sayıda tutuklanmaya, ihanet ve ajanlara, sokaktaki ve tutsak savaşçılara yönelik psikolojik ve fiziki imha saldırılarına, yasal koşullarda yaşayan sempatizan ve destekçilerine yönelik saldırılara rağmen, kendilerini feshettikleri tarihe değin, varlıklarını ve sürekliliklerini onyıllar boyunca korudular. RAF, örgütün varlığını güvencelemeyi, ihmal edilmesini oportünizmin bir yansıma biçimi olarak gördüğü, taktik bir görev olarak kavırıyordu. **Kadroların eğitiminin ve altyapısınının örgütlenmesini, savaşçıları tutsak edildiği ya da şehit düştüğü koşullarda geriye kalanların örgütü sürdürebilmeleri temelinde düzenliyordu. Savaşçılarınını, tutuklama ve imha etme**

saldırıları sonrasında yön kaybına uğramamaları, örgütsel kesintinin oluşmaması için eğitiyorlardı. Tutsakların mahkeme konuşmalarından birinde, şehir gerillası Yunan Mitolojisi'nden bir figürle kıyaslanıyordu. Buna göre gerillanın, bir kafası kesildiğinde yerine üç yeni kafa çıkan çok kafalı bir karakter olan "Hidra" gibi olması gerekiyordu. Süreklilik, gerillanın varlığının ilk koşuluydu.

• Baskı ve Dayanışma

RAF yasal örgütlerle doğrudan bağ kurmayı reddetmekle birlikte, illegalite koşullarında varlığını güvencelemek için yasal sol içerisinde çok sayıda ilişki kurmaya ihtiyaç duyuyordu ve özellikle 70'li yıllarda sempazitan ve destekçilerinin sayıda oldukça yüksekti. 150 binden fazla polisin takibata dahil olmasına, çok sayıda Alman ve uluslararası istihbarat örgütüne, idam cezasının tekrar uygulamalanması tartışmalarının başlamasına, yasalarda ciddi ağırlaştırmalara gidilmesine ve burjuva basının devasa karalamalarına rağmen, RAF sol hareketin dışında da çok ilgi görüyordu. Bunu o dönem yapılan burjuva anketler bile kanıtlıyordu. Elbette kitlelerin siyasi sınıf bilinci bunlarla ölçülemez, fakat bunları birer gösterge olarak alabiliriz. Mart 71'de Alman toplumunun yüzde 18'i RAF'ın siyasi amaçlarla hareket ettiğini belirtiyordu, birkaç ay içinde, Kasım 1971'de bu rakam yüzde 40'a yükseldi. 1972 yılında nüfusun yüzde 20'si kendi evlerinde RAF üyelerini polisten saklayacaklarını ve bunun için hapsi bile göze aldıklarını belirtiyordu (bunların yüzde 65'i işçiydi). 1973'te öğrencilerin yüzde 15'i RAF'ın gerçekleştirdiği eylem ve hedeflerle kendilerini özdeşleştirdiklerini belirtiyordu. [6]

RAF aynı zamanda enternasyonal düzeyde de başkaca militan gruplarla ve şehir gerilla örgütleriyle bağlar kurmaya ve strateji üzerine ortak tartışmalar yürütmeye çalışıyordu. RAF, Filistin direnişinin silahlı örgütleriyle ve Almanya'da bulunan başka militan örgütlerle yakın ilişkiler geliştiriyordu. Bu gruplarla, Avrupa çapında ortak bir kıtasal

strateji geliştirme perspektifiyle strateji tartışmaları yürütmeye çalışıyordu. Özellikle de Fransa'dan Doğrudan Eylem örgütüyle, İtalya'dan Kızıl Tugaylar Örgütüyle ve Belçika'dan Savaşan Komünist Hücreler'le ilişkileri vardı. Ocak 1985'te Doğrudan Eylem ile RAF, birleşik ve koordineli kıtasal kent gerillası ve Batı Avrupa Komünistlerinin siyasi birliği yönünde çağrı yaptılar.

RAF'ın bağrında geliştiği, üyeler ve taraftarlar kazandığı anti-emperyalist devrimci ve sosyalist öğrenci hareketi 70'li yılların sonuna gelindiğinde son derece cılızlaşmıştı. Ayrıca RAF stratejik bir çıkmaza girmişti, eylemleri neredeyse sadece tutsakları kurtarma hedefiyle sınırlanmıştı ve Alman devletinin baskıları artık en yüksek düzeye varmıştı. Tam da bu süreçte RAF, polis teröründen, medyanın psikolojik savaşından ve kendisinin bazı hatalarından dolayı halk içerisinde gelişmiş olan büyük sempatiyi ve bazı destekçilerini kaybetti. RAF tarihinde göze çarpan ayrıntılardan biri, çok sayıda eski savaşçısının mahkeme önünde itiraflarda bulunması ve "kamu tanığı uygulaması" adı verilen bir ceza indirim uygulamasıyla çok daha düşük cezalar almalarıdır. Onlarca hüküm ve tutuklama sadece bu satılmış eski savaşçıların sahte ifadeleri ve ihanetlerine bağlı olarak gerçekleşti.

RAF'ın tarihi, sadece sömürge ve **yeni-sömürgeler** dünyasında değil, emperyalist metropollerde de sürekliliğe sahip gerilla savaşının yürütülmesinin, şehir gerillasının istikrarlı mücadelesinin örgütlenmesinin mümkün olduğunu gösteriyor. Batı Alman Devleti ve onun istihbarat örgütleri de dahil, resmi militarist gücerin nicelik ve donanım bakımından üstünlüğüne rağmen, devletin sonuç alıcılığının sınırları olduğunu gözler önüne seriyor.

RAF, Kapitalist-Emperyalist metropollerde şehir (kent) gerillasının inşasının doğru olup olmadığı sorusunu yanıtladı. Ve RAF'ın pratiği, bunun mümkün olduğunu gösterdi...

[1] Şehir Gerillası Konsepti, Nisan 1971

[2] Üçüncü açlık grevi sırasında "Der Spiegel" dergisine röportaj,20 Ocak 1975

[3] Batı Avrupa'da Silahlı Mücadele Üzerine, Mayıs 1971

[4] Şehir Gerilla Konsepti, Nisan 1971

[5] Ulrike Meinhof'un Berlin Moabit hapishanesinde yaptığı açıklama, 13 Eylül 1974

[6] Baader-Meinhof Grubunun Sempatizanları, 1971, Fikir Araştırma Analizi, Kepplinger